

Arrest

nr. 146 062 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. H. CRANINX en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Op 26 januari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u er problemen kende met de taliban die te weten waren gekomen dat u de broer bent van Y.(...) K.(...) S.(...) (OV: 5.533.503; CG: 03/20844), een journalist die hen in een slecht daglicht heeft gesteld.

Op 28 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u de problemen waardoor u Afghanistan had verlaten niet aannemelijk had

gemaakt. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 5 juli 2013. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Op 20 augustus 2013 vroeg u voor de tweede keer asiel aan. U verklaarde België sinds uw eerste asielaanvraag niet te hebben verlaten. In het kader van uw tweede aanvraag verwees u opnieuw naar uw problemen met de taliban en haalde u aan dat bij uw vorige asielaanvraag ten onrechte werd getwijfeld aan uw problemen en uw beweerde familieband met Y.(...) K.(...) S.(...). U zou tevens vernomen hebben dat uw zoon na uw vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd en vermoord door de taliban.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee attesten van het districtshuis ter bevestiging van uw naamsverandering en uw problemen met de taliban, een verklaring van uw broer Y.(...) K.(...) S.(...), een verklaring van een verwante onderwijzer ter bevestiging van uw problemen, een verklaring van zes dorpsoudsten ter bevestiging van uw naamsverandering en uw problemen met de taliban, de taskara's van deze dorpsoudsten, twee certificaten van een door u gevolgde opleiding als garagist, een krantenbericht over de dood van uw zoon, een attest van de school van uw kinderen, een attest over het werk van uw schoonbroer, twee medische attesten uit Pakistan, drie echografieën van uw lever, twee foto's van uw vernielde woning, vier foto's van een aanslag op een leraar in uw dorp, verschillende foto's van uw familie en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

Op 28 februari 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er andermaal niet in geslaagd was uw asielrelaas en voorgehouden familieband met Y.(...) K.(...) S.(...) aannemelijk te maken. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV. Ter terechtzitting d.d. 4 juni 2014 legde u een nieuw stuk neer waaruit blijkt dat u op 8 april 2014 een DNA-onderzoek had aangevraagd bij het Erasmus-hospitaal te Brussel. Uit het later bijgebrachte deskundigenverslag van deze DNA-analyse, opgesteld door Dr. Perpete op 11 augustus 2014, blijkt dat met een zekerheid van 99,99999999% kan worden aangenomen dat u de biologische broer bent van Y.(...) K.(...) S.(...).

Op grond van artikel 39/76, § 1, lid 2, van de Vreemdelingenwet, viel dit nieuwe stuk evenwel buiten de beoordelingsbevoegdheid van de RvV omdat het werd ingediend na de sluiting van de debatten. De RvV oordeelde echter dat ze in het licht van de aangevraagde DNA-analyse over onvoldoende gegevens beschikte om een standpunt in te nemen over de familieband tussen u en Y.(...) K.(...) S.(...) en bijgevolg over de gegrondheid van de asielaanvraag, waarop ze de eerder genomen beslissing van het CGVS vernietigde en de zaak naar het CGVS werd teruggezonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw tweede asielaanvraag baseert op de asielmotieven die u in het kader van uw eerste asielverzoek hebt aangehaald en daaraan toevoegt dat uw zoon na uw vertrek werd ontvoerd en vermoord door de taliban (CGVS, p. 9).

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS onder meer geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bloedverwantschap met Y.(...) K.(...) S.(...). Na de door u voorgelegde DNA-analyse wordt uw biologische verwantschap met Y.(...) K.(...) S.(...) echter niet langer ter discussie gesteld.

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Uw eerste asielaanvraag werd immers niet enkel afgewezen omdat er geen geloof werd gehecht aan uw biologische verwantschap met Y.(...) K.(...) S.(...), maar ook omdat u uw individueel asielrelaas niet aannemelijk had gemaakt. Zo hechtte de RvV in arrest nr. 106 387 d.d. 5 juli 2013 geen geloof aan het relaas van uw gevangenneming door de taliban en uw daaropvolgende ontsnapping: 'Verzoeker legt desbetreffend immers ronduit ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaart immers te zijn opgepakt door de taliban, vervolgens met 19 personen te zijn opgesloten in een kamertje van vier op vijf meter dat ook nog een toilet bevatte, gedurende minstens 18 dagen en ten slotte zomaar te zijn vrijgelaten tijdens gevechten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14, 15). Verzoeker verklaart ook dat

nadat ze door de taliban waren meegenomen en in een pick-up werden geplaatst bij aankomst aan het huis hun handen werden samengebonden en ze naar een kamer werden gebracht waarna de handen weer werden losgemaakt (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Het is niet aannemelijk noch logisch dat verzoekers handen bij aankomst aan het huis moesten worden vastgemaakt om ze vlak daarna weer los te maken. Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban rekening zou houden met verzoekers verzuchtingen. Verzoeker verklaarde immers dat wanneer een talibanlid hem opdroeg om Jihad te voeren tegen de Amerikanen, verzoeker antwoordde dat hij zijn familie had en er niemand anders was om voor hen te zorgen, waarop het talibanlid vervolgens antwoordde dat verzoeker hen dan alleen kon helpen door 2 karoel (20.000.000) kaldar te geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 14). Het is evenmin niet aannemelijk dat een oude man hen zomaar zou vrijlaten omdat er wordt gevochten (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 15). Een dergelijke gang van zaken acht de Raad niet aannemelijk. Ook legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker immers dat hij na zijn ontsnapping naar huis is gegaan en daar vier dagen is verbleven (vragenlijst, p. 3), terwijl hij op het Commissariaatgeneraal verklaarde dat hij na de ontsnapping niet meer naar zijn dorp is teruggegaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 15).’.

Bovendien moet opgemerkt worden dat uw broer jullie dorp Morgy reeds in april 2002 verliet (gehoorverslag CGVS 03/20844, p. 11 en 13). U bleef daarentegen in het dorp en maakte doorheen uw asielaanvragen geen enkel gewag van enige problemen met de taliban of enige andere organisatie, tot aan uw beweerde ontvoering in oktober 2009 (CGVS d.d. 02/02/2012, p. 6-7 en 13-14). De taliban zou ook pas zes dagen na uw ontvoering vernomen hebben dat u de broer bent van Y.(...) K.(...) S.(...) (CGVS d.d. 23/10/2013, p. 6). Aangezien de RvV echter geen enkel geloof hechtte aan uw beweerde ontvoering en detentie, maakt u geenszins aannemelijk omwille van uw bloedband met uw broer in de negatieve aandacht van de taliban te zijn gekomen. Noch maakt u gezien voorgaande vaststellingen aannemelijk meer dan 12 jaar na het vertrek van uw broer hier alsnog voor te moeten vrezen.

U diende tegen het arrest van de RvV geen beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Het komt bijgevolg aan u toe om bewijselementen aan te brengen die van die aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien deze bewijselementen ten tijde van die eerdere beoordeling zouden hebben voorgelegen. Er dient vastgesteld te worden dat u daar niet in geslaagd bent, en dit om onderstaande redenen:

Wat betreft de twee medische attesten, de drie echografieën en het attest van het districtshuis waarmee u wil aantonen dat u in Afghanistan wel degelijk problemen kende met de taliban, dient vooreerst opnieuw te worden verwezen naar bovenvermelde appreciatie van de RvV, waarbij de Raad heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gevangenneming door de taliban en uw daaropvolgende ontsnapping omdat u desbetreffend ronduit ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Wat betreft de drie echografieën van uw beschadigde lever na de slagen die u had ontvangen van de taliban, dient bovendien te worden opgemerkt dat men heeft geprobeerd om de datering van deze documenten onleesbaar te maken (CGVS, p. 8). Toen u er attent op werd gemaakt dat bij twee echografieën toch zichtbaar was dat ze waren genomen in 2007, i.e. twee jaar voor uw beweerde ontvoering, kon u enkel verklaren dat dit een fout was van de printer. Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk aangezien op de derde echografie duidelijk leesbaar is dat hij werd genomen in 2009. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat noch deze echografieën noch de medische attesten van Dr. Shabbir Ahmad uitsluitend geven over de concrete omstandigheden waarbij u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Het attest van het districtshuis waarin uw problemen met de taliban worden bevestigd, vertoont een gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld ten behoeve van u in het kader van uw asielaanvraag. Hierdoor ontbeert het objectieve bewijswaarde. Bijgevolg zijn deze documenten niet in staat bovenvermelde conclusie van de RvV te wijzigen.

Ook de artikels uit de Pakistaanse krant Daily Wahdat, die u zowel tijdens uw eerste als uw tweede asielaanvraag voorlegde, waarin wordt geschreven over de ontvoering van 19 personen en waarbij uw naam wordt vermeld, zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat valse berichtgeving in de geschreven pers niet ongebruikelijk is in Pakistan. De uitgever van de vooraanstaande persgroep Jang schatte dat één tot vijf procent van de artikels in de tienduizenden Pakistaanse kranten onwaar zijn. Derhalve zijn artikels uit Pakistaanse kranten enkel bewijskrachtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Wat betreft uw bewering dat uw zoon werd gedood door de taliban, dient te worden opgemerkt dat u die bewering geenszins aannemelijk weet te maken. Zo dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag reeds het artikel hebt voorgelegd over de dood van uw zoon, maar u toen noch bij het CGVS noch bij de RvV hebt aangegeven dat hij om het leven kwam door toedoen van de taliban. Tijdens uw tweede asielaanvraag verklaarde u evenwel dat u in België van een man op de bus hebt

vernomen dat uw zoon was vermoord door toedoen van de taliban (CGVS, p. 9). U weet evenwel geenszins aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk zijn voor zijn dood. Hiernaar gevraagd haalt u enkel aan dat uw zoon drie dagen lang vermist was en dat vervolgens zijn dode lichaam werd gevonden. Volgens u kunnen enkel de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn omdat u met niemand anders problemen had en omdat er een sjaal onder het hoofd van uw zoon lag toen hij werd teruggevonden (CGVS, p. 7-8). Deze verklaringen houden evenwel weinig steek. Bovendien is deze gang van zaken moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen die u liet optekenen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Toen verklaarde u immers dat uw zoon bewusteloos was toen hij werd teruggevonden en hij vervolgens in het ziekenhuis is overleden (Verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 19). Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat uw zoon is gestorven door toedoen van de taliban. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het artikel over de herdenkingsplechtigheid voor uw zoon geen enkele informatie bevat over de concrete omstandigheden van zijn overlijden (CGVS, p. 8).

De overige documenten die u voorlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De foto's van een beschadigd huis lijken enkel te bevestigen dat uw woning vernield werd door hevige regen- en sneeuwval (CGVS, p. 13). Uit de foto's van uw familie en kinderen kan geenszins iets worden afgeleid over uw beweerdde problemen met de taliban. Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het attest van uw schoonbroer lijkt enkel te bevestigen dat hij bij een ontminningsorganisatie werkt. Hiernaar gevraagd haalde u nergens aan dat die persoon iets te maken heeft met uw asielmotieven (CGVS, p. 5). Het verzendingsbewijs uit Jalalabad toont enkel aan dat u connecties heeft in de provinciehoofdstad van Nangarhar, wat in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Wat betreft de door u voorgelegde certificaten van Pak Holland Metal Project en het attest van het districtshuis waarmee u uw naamsverandering wil staven, dient te worden opgemerkt dat u deze documenten enkel aanbracht om uw familieband met Y.(...) K.(...) S.(...) aan te tonen. Aangezien die bloedband niet langer in twijfel wordt getrokken door het Commissariaat-generaal, zijn deze documenten niet langer dienstig. Ze zijn bijgevolg niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Alle andere door u voorgelegde documenten, met name foto's van Facebook over de moord op een leraar, een verklaring van uw broer, een verklaring van uw oom, een attest van de school van uw kinderen en een verklaring van de ouders van uw dorp, werden door u reeds voorgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Deze documenten werden reeds beoordeeld door het CGVS en de RvV en zijn bijgevolg niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover

bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Immers, uit uw administratief dossier blijkt dat u een meerderjarige man bent die zich in het verleden reeds op verschillende plaatsen heeft gevestigd. Zo woonde u acht jaar in Peshawar waar u het beroep van automecanicien uitoefende (CGVS 02/02/2012, p. 7), en verbleef u gedurende anderhalve maand in Jalalabad waar u, samen met uw vrouw en kinderen, terecht kon bij uw tante (CGVS 02/02/2012, p. 15). Deze context, samen met het feit dat uw neef een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (CGVS 02/02/2012, p. 11), moet u toelaten om u in die stad te vestigen. Verder bent u trouwens niet ongeschoold (CGVS 02/02/2012, p. 8) en kan u lezen (CGVS 02/02/2012, p. 13). De vaststellingen bovendien dat uw oom M.(...) G.(...) G.(...) er samen met de smokkelaar in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS 02/02/2012, p. 15), dat u over een areaal landbouwgrond van 8 jérib kan beschikken (CGVS 02/02/2012, p. 9) en dat ook uw schoonfamilie in het bezit is van een huis groot genoeg om uw vrouw en kinderen te huisvesten, schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Jalalabad een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Deh Bala zich op amper dertig à veertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Deh Bala te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 6 van het EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en geoordeeld werd dat verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Bij arrest nr. 106 387 van 5 juli 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Na de door verzoeker voorgelegde DNA-analyse op de Raad in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag wordt verzoekers biologische verwantschap met Y. K. S. niet langer ter discussie gesteld. Hierbij dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers eerste asielaanvraag niet enkel werd afgewezen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn biologische verwantschap met Y. K. S., maar ook omdat verzoeker zijn individueel asielrelaas niet aannemelijk had gemaakt. Zo hechtte de Raad in het arrest nr. 106 387 van 5 juli 2013 geen geloof aan het relaas van verzoekers gevangenneming door de taliban en zijn daaropvolgende ontsnapping: *“Verzoeker legt desbetreffend immers ronduit ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaart immers te zijn opgepakt door de taliban, vervolgens met 19 personen te zijn opgesloten in een kamertje van vier op vijf meter dat ook nog een toilet bevatte, gedurende minstens 18 dagen en ten slotte zomaar te zijn vrijgelaten tijdens gevechten (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14, 15). Verzoeker verklaart ook dat nadat ze door de taliban waren meegenomen en in een pick-up werden geplaatst bij aankomst aan het huis hun handen werden samengebonden en ze naar een kamer werden gebracht waarna de handen weer werden losgemaakt (stuk 4, gehoorverslag, p. 13, 14). Het is niet aannemelijk noch logisch dat verzoekers handen bij aankomst aan het huis moesten worden vastgemaakt om ze vlak daarna weer los te maken. Voorts acht de Raad het niet aannemelijk dat de taliban rekening zou houden met verzoekers verzuchtingen. Verzoeker verklaarde immers dat wanneer een talibanlid hem opdroeg om Jihad te voeren tegen de Amerikanen, verzoeker antwoordde dat hij zijn familie had en er niemand anders was om voor hen te zorgen, waarop het talibanlid vervolgens antwoordde dat verzoeker hen dan alleen kon helpen door 2 karoel (20.000.000) kaldar te geven (stuk 4, gehoorverslag, p. 14) . Het is evenmin niet aannemelijk dat een oude man hen zomaar zou vrijlaten omdat er wordt gevochten (stuk 4, gehoorverslag, p. 14, 15). Een dergelijke gang van zaken acht de Raad niet aannemelijk. Ook legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker immers dat hij na zijn ontsnapping naar huis is gegaan en daar vier dagen is verbleven (vragenlijst, p. 3), terwijl*

hij op het Commissariaatgeneraal verklaarde dat hij na de ontsnapping niet meer naar zijn dorp is teruggegaan (stuk 4, gehoorverslag, p. 15).".

Daarbij moet opgemerkt worden dat verzoekers broer hun dorp Morgy reeds in april 2002 verliet (gehoorverslag CGVS 03/20844, p. 11, 13). Verzoeker bleef daarentegen in het dorp en maakte doorheen zijn asielaanvragen geen enkel gewag van enige problemen met de taliban of enige andere organisatie, tot aan zijn beweerde ontvoering in oktober 2009 (gehoorverslag van 2 februari 2012, p. 6-7, 13-14). De taliban zou bovendien pas zes dagen na zijn ontvoering vernomen hebben dat hij de broer is van Y.K.S. (gehoorverslag van 23 oktober 2013, p. 6).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde ontvoering en detentie, maakt verzoeker geenszins aannemelijk omwille van zijn bloedband met zijn broer in de negatieve aandacht van de taliban te zijn gekomen. Evenmin maakt verzoeker gezien voorgaande vaststellingen aannemelijk meer dan 12 jaar na het vertrek van zijn broer hier alsnog voor te moeten vrez.

Waar verzoeker verwijst naar het neergelegde attest van het districtshuis en de krantenartikelen dient te worden benadrukt dat documenten slechts beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Overigens dient te worden opgemerkt dat het voorleggen van een krantenartikel in een originele krant het bewijs is dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs vormt van de er in vermelde feiten. Een krantenartikel is geen officieel document en op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Het attest van het districtshuis waarin verzoekers problemen met de taliban worden bevestigd, vertoont een gesolliciteerd karakter en werd duidelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag. Hierdoor ontbeert het stuk objectieve bewijswaarde. De nieuwe vertaling die verzoeker desbetreffend bijbrengt doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de hierbij aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM wordt opgemerkt dat uit artikel 6, §1 van het EVRM, blijkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en voornoemd artikel enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoeker kritiek uit op aangehaalde informatie aangaande Pakistaanse kranten, die hij echter niet kan weerleggen met enige objectieve informatie. Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de volledigheid van de door de verwerende partij gehanteerde bronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie te weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoeker van mening is dat de beweerde ongeloofwaardige verklaringen die hij zou afgelegd hebben, niet voldoende ongeloofwaardig zijn om tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag te concluderen. Verzoeker formuleert echter slechts enkele hypothesen en *post factum* verklaringen.

Zoals reeds gesteld heeft de Raad, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad stelt vast dat verzoeker een argumentatie ontwikkelt omtrent elementen die reeds werden beoordeeld door de Raad en waarbij geoordeeld werd dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeker brengt gelet op wat voorafgaat geen elementen aan die van aard zijn om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die

eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd. De Raad oordeelde reeds eerder dat er geen geloof kon gehecht worden aan verzoekers beweerde gevangenneming door de taliban en de daaropvolgende ontsnapping omdat verzoeker daarover ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

Wat betreft de bewering dat zijn zoon door de taliban vermoord werd, oordeelt de Raad dat verzoeker dit geenszins aannemelijk weet te maken. Zo dient te worden opgemerkt dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag reeds het artikel heeft voorgelegd over de dood van zijn zoon, maar hij toen noch bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangegeven dat hij om het leven kwam door toedoen van de taliban. Tijdens zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker evenwel dat hij in België van een man op de bus heeft vernomen dat zijn zoon was vermoord door toedoen van de taliban (gehoorverslag 23 oktober 2013, p. 9). Hij weet evenwel geenszins aannemelijk te maken dat de taliban verantwoordelijk zijn voor zijn dood. Hiernaar gevraagd haalt verzoeker enkel aan dat zijn zoon drie dagen lang vermist was en dat vervolgens zijn dode lichaam werd gevonden. Volgens hem kunnen enkel de taliban hiervoor verantwoordelijk zijn omdat hij met niemand anders problemen had en omdat er een sjaal onder het hoofd van zijn zoon lag toen hij werd teruggevonden (gehoorverslag 23 oktober 2013, p. 7-8). Deze verklaringen zijn gebaseerd op eigen vermoedens en overtuigen niet. Bovendien is deze gang van zaken moeilijk in overeenstemming te brengen met de verklaringen die verzoeker liet optekenen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Toen verklaarde hij immers dat zijn zoon bewusteloos was toen hij werd teruggevonden en hij vervolgens in het ziekenhuis is overleden (Verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 19). Bijgevolg kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn zoon is gestorven door toedoen van de taliban. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat het artikel over de herdenkingsplechtigheid voor zijn zoon geen enkele informatie bevat over de concrete omstandigheden van zijn overlijden (gehoorverslag 23 oktober 2013, p. 8).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010*, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht als volgt: *"Immers, uit uw administratief dossier blijkt dat u een meerderjarige man bent die zich in het verleden reeds op verschillende plaatsen heeft gevestigd. Zo woonde u acht jaar in Peshawar waar u het beroep van automecanicien uitoefende (CGVS 02/02/2012, p. 7), en verbleef u gedurende anderhalve maand in Jalalabad waar u, samen met uw vrouw en kinderen, terecht kon bij uw tante (CGVS 02/02/2012, p. 15). Deze context, samen met het feit dat uw neef een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (CGVS 02/02/2012, p. 11), moet u toelaten om u in die stad te vestigen. Verder bent u trouwens niet ongeschoold (CGVS 02/02/2012, p. 8) en kan u lezen (CGVS 02/02/2012, p. 13). De vaststellingen bovendien dat uw oom M.(...) G.(...) G.(...) er samen met de smokkelaar in slaagde (...) een paspoort te zorgen (CGVS 02/02/2012, p. 15), dat u over een areaal landbouwgrond van 8 jérib kan beschikken (CGVS 02/02/2012, p. 9) (...), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Jalalabad een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Deh Bala zich op amper dertig à veertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in*

staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Deh Bala te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.” Verzoeker betwist deze concrete motieven niet. Deze zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat zijn er geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdsteden, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder ‘complexe aanslagen’, hebben als doelwit zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP’s uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP’s op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

Bij een aanvullende nota van de verwerende partij wordt het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van januari 2015 en de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad “ van 10 maart 2015 gevoegd. Hieruit blijkt opnieuw dat de stad Jalalabad stevig in handen is van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Hun doelwit zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Ook vinden er enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats die gericht zijn tegen high profile doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, zijn Afghaanse burgers geen doelwit voor de opstandelingen in Jalalabad. Uit de bij de aanvullende nota eveneens gevoegde COI Focus “Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers” van 2 maart 2015 blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Jalalabad en Kabul op een relatief veilige manier toegankelijk is. Er is op deze drukke weg slechts sporadische sprake van gewelddadige incidenten.

Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Verzoeker brengt geen elementen aan die bij machte zijn om afbreuk te doen aan de informatie welke zich in het administratief dossier bevindt, noch toont verzoeker aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier niet correct zou zijn. Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft dan weer betrekking op westerlingen die naar Afghanistan reizen en slaat niet op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (*cf.* RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF